

Юрій ЛИПА

МОЛИТВА

«Боже народів утвердження, і небес, і землі, і моря, Боже походів і самопожертви, - до Тебе молитесь найсамотніший народ у світі, народ найсильніший, бо перетривав і меч, і підлість чужого слизького слова, найсильніший, бо злочини й гріхи своїх дітей перетривав...»

Боже, дай нам, щоб усе, що найвеличніше, було в нас. і сповни нарід наш молитвою вічного напруження. Дай так, щоб ніхто в нас не мав замкнених очей, щоб тривога батьківська була в кожному серці, і щоб руки наші училися всіх способів боротьби, щоби уми наші пізнали всі науки, а воля наша знищила всіх противників. За сірість минулих років, за блуканину на роздоріжжях дай нам тепер велику дорогу єдності й молитви».

○ Коли пишуться вірші

Світлість єднання

Скажіть, ви знаєте, коли пишуться вірші? Відповідь проста, коли душа співає. Або – коли вона плаче. Тоді й вихлюпуються слова, лаштуються у рядочки. І пишеться тоді, наче під чиюсь диктовку. Лише тоді написане проходить крізь віки. А що дарував Бог душу кожному, то не важливі ні стать, ні вік, ні приналежність до професії.

Якими ж проникливими є вірші медичних працівників! І не залежно чи це лауреати інших літературних конкурсів, чи дебютанти нашого конкурсу. Коли, на Президії, під час вручення Літературної премії імені Юрія Липи, автори читали свої поезії, присутні були зачаровані. Кожен прочитаний вірш тривожив, будив, додавав наснаги. І не так важливо у кого перша, у кого – друга, третя премії, усі 20 учасників-медиків – справжні володарі слова. І так приємно, що чимала когорта представників закладів охорони здоров'я поряд зі своє професійною діяльністю захоплюються літературною творчістю. Уміло тримають у руках і скальпель, і перо.

Серед учасників і корифеї, і аматори. Є такі, які у своєму доробку мають по кільканадцять збірок, є лауреати всеукраїнських літературних конкурсів, є такі, які на суд читача винесли свої твори вперше. До речі, найстаршому з них – 86 років! Та всі вони були щиро вдячні за конкурс, який об'єднав їх, говорили, що їм дорога відзнака рідних людей – колег-медиків, пишались, що конкурс цей позначений ім'ям Юрія Липи – великого лікаря, котрий також був поетом, прозаїком, одним із визначних ідеологів українського націоналізму.

Вручення Літературної премії імені Юрія Липи обрамлював музичний супровід, який дарував присутнім віртуоз-скрипаль Богдан Дворник. Член журі конкурсу, директор видавництва «Каменярь», віце-президент ГО «Благодійний фонд "Призначення" імені Юрія Липи» Дмитро Сапіга хвилююче розповів про страдницький шлях Юрія Липи, про темін забуття його імені і про миті повернення. Тішився, що ім'я Юрія Липи повертається із забуття, його родич професор НУ «Львівська політехніка» Володимир Гуменецький. І неабиякою заслугою у цьому є порозуміння, єднання у спільній меті Львівської обласної організації професійної спілки працівників охорони здоров'я України і ГО «Благодійного фонду "Призначення" імені Юрія Липи», які започаткували і провели цей конкурс.

Результатом праці стала антологія літературних творів медиків Львівщини. Саме цю книжку, яку назвали «Світлість єднання», і яка вийшла у світ у видавництві «Каменярь» разом із дипломами вручав учасникам конкурсу голова Львівської обласної організації професійної спілки працівників охорони здоров'я України Юрій Білий.

Переможці конкурсу на здобуття Літературної премії «Призначення» імені Юрія Липи

Диплом I ступеня

РУДАВСЬКА-ВОВК Любов Володимирівна, лікар Самбірської ЦРЛ, за збірку поезії «У роздумах про головне»

Диплом II ступеня

БІЛІНЧУК Богдан Михайлович, лікар-хірург КНП «Клінічна лікарня швидкої медичної допомоги» м. Львів, за роман «Львівський кентавр»

Диплом III ступеня

ТИМОШЕНКО Ольга Михайлівна, сестра-господиня Радехівської ЦРЛ, за добірку віршів

Заохочувальні дипломи

ЗАДОРЖНИЙ Сергій Степанович, лікар-хірург КНП ЛОР «Львівська обласна клінічна лікарня», за збірку поезії «Народжені вільними»

ЗЕЛЕНА Любов Павлівна, медична сестра лікарської амбулаторії ЗПСМ села Бишків Жовківської ЦРЛ за добірку віршів

КОРДИШ Уляна Миколаївна, викладач Вищого навчального закладу КЗ ЛОР «Бориславський медичний коледж» за добірку віршів

Любов Рудавська-Вовк

ПОДИХ НОЧІ

Тихо вечір догорає,
Небо золотить.
Смуток в душу залітає,
На сльозі бринить.
Солов'ї ген розспівались.
Сутінь опада.
Струни серця обізвались.
Молиться зіезда.
Зорі сяють, ніби очі,
Ніжність обійма.
Чути літній подих ночі –
А тебе нема...

Ольга Тимошенко

В житті є люди, яких люблять,
А є, з якими лиш грішать.
І є, з якими душу гублять,
І є, з якими благодать.
Одних цілують просто в руки,
Одних у щоки з двох сторін.

Інших цілують в день розлуки,
Другим не знайдеш ти замін.
Одні з тобою в мить печалі,
Інші тоді, як в тебе рай.
В одних учинки геть зухвалі,
Другі поп'ють з тобою чай.
Одні задзвонять без причини,
Інші не пишуть вже роки.
Одні не візьмуть копійчини,
Інші наповнюють бочки.
Одні тобі рідніші брата,
З іншими рветься аж душа.
Одні ударять гірше ката,
Інші напишуть вам вірша...

Уляна Кордиш

СПОМИН КОХАННЯ...

Безжалісно знищив ти мрію рожеву,
І птахом кохання злетіло у небо.
Його не покличеш, не вернеш назад
І серцю не сила терпіти вже зрад.
Я вірила в тебе, кохала, жадала.

І через ту, іншу, ночами ридала.
Мабуть, я була тільки другом тобі,
Тож краще б померло кохання в мені.
Та ні, воно жити так сильно хотіло,
І з кожным днем серце сильніше боліло.
Тобою жило і до тебе летіло,
І, мабуть, мене б те кохання й убило.
Та впала з очей вже остання сльоза
І вмить обірвалася в серці струна.
Розвіяні вітром вже мрії рожеві, -
І моє кохання розтануло в небі...

Сергій Задоржний

ВИШИТА КАЛИНА

На вишитому щастям рушнику -
Грона калини рясні,
Спокій домашній, його теплоту,
Калина стереже на полотні.
Калина - це лад є у домі,
Калина - це спокій в душі,
Калина - це мрія у долі,
Калина - це мир на Землі.
За вікном вже осінь золота,
А у серці - ще літо, краса,
В хаті рушники і весна,
Там калина вічно молода.
Вишита калина на стіні,
Вишита калина на обрусі,
Вишита червоними в житті,
Нитками гарячими у серці.

Любов Зелена

Україні

Україно моя синьоока,
В калиновім намисті своїм,
Де ж узяти цілющого соку,
Щоб воскресла ти нам із руїн
Україно моя жовтокока,
З золотим короваем в руках,
Я молитвами Господа прошу,
Щоб встелив тобі зоряний шлях.
Україно моя ясночоло,
Хочу бачити вільну тебе,
На коліна не падай ніколи...
Глянь, а небо ж таке голубе
Україно моя солов'їна,
Мій уклін тобі ненько свята,
Я з тобою, повір, не загину, -
Бо без тебе повік сирота.

Богдан Білінчук

ЛЬВІВСЬКИЙ КЕНТАВР

(Уривок)

Вийшов з хати, похнюпившись, і попрямував протоптаною стежкою попри сусідську хату. Вирішив трохи пройтись, подихати повітрям, подумати, бо щось не все вкладалося йому в голову. Стежка вела під гору, куди частенько ходив за гарної погоди, коли хотів усамітнитися, про щось помріяти там. На невелику вершину-поляну, щоб добратись, треба було потратити мало не цілий день. Нарешті він сам. Сівши на траву, почав оглядати навколо гори й полонини. На деяких ще виднілися клаптики снігу. Небо було таке голубе й прозоре, як тільки буває в горах під осінь. Гори оточили село з усіх боків, ніби оберігали його і від злих духів, і від чужих непрошених гостей. Село, в якому живе Василь, невелике, але видовжене. Внизу хати розкинулися вздовж ріки, лежали, мов загублені фірманом по дорозі на весілля, качани капусти. Краєм села із шумом струменіла річка, її прозора, зимна вода, обтікаючи каменюки, ніби пестливо заспокоювала їх.

Трохи далі виднілось інше село. І все це вкупі з горами, лісами – його рідне, знайоме, знане. Земна – неземна красота. «Скоро я вас покину. Так треба. Я молодий. Треба в житті щось робити, а не вилежуватись на полонині. Прощайте, мої любі гори. Може, це ненадовго. Я вас не зраджую. Я повернуся, але вже досвідченим». Сльози з'явилися на очах, він різко встав і пішов додому...

Наступного дня відчув: уже вся поліклініка знає, що він вступив до клінічної ординатури...